

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

תוכן עניינים

- א. השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה.....2
- ב. היה שוחט והתזו שני ראשין בבת אחת אם יש לסכין ... מלא צואר חוץ לשני צוארין 3
- ג. ש"מ מלא צואר חוץ לצואר ש"מ.....3
- ד. באיזמל שאין לו קרנים ... מחטא מבזע בזע מחטא דאושכפי ... לא איזמל.....4
- ה. נפלה סכין ושחטה אף על פי ששחטה כדרכה פסולה שנאמר וזבחת ואכלת מה שאתה זובח אתה אוכל ... הפילה הוא כשרה ואף על גב דלא מיכוין ... זרק סכין לנועצה בכותל והלכה ושחטה כדרכה ... מכשיר.....5
- ו. וכולן ששחטו ואחרים רואין אותן שחיתתן כשרה ... דלא קאתי מכח בן דעת...7
- ז. גדה שנאנסה וטבלה ... מהורה לביתה.....8
- ח. ואסורה לאכול בתרומה.....10
- ט. גל שנתלש ובו ארבעים סאה ונפל על האדם ועל הכלים מהורין ... דלמא ביושב ומצפה.....10
- י. מטבילין בראשין ואין מטבילין בכיפין שאין מטבילין באויר.....11
- יא. פירות שנפלו לתוך אמת המים ופשט מי שידיהן טמאות ונטלן ידיהן טהורות ופירות אינן בכי יותן ואם בשביל שיודחו ידיהן טהורות ופירות בכי יותן 11
- יב. טבל לחולין והחזק לחולין אסור למעשר ... טבל ולא החזק כאילו לא טבל ... טבל ולא החזק מותר לחולין ואסור למעשר.....12
- יג. מתעסק בקדשים פסול מכלל דחולין לא בעינן כוונה.....14
- יד. החרשת והשוטה והסומא ושנטרפה דעתה אם יש להן פקחות מתקנות אותן אוכלות בתרומה א"ר פפא לר' נתן שנפלה מן הגשר ולרבנן שירדה להקר 15
- טו. שחט פרה ושחט בהמה אחרת עמה לדברי הכל פסולה.....16

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

דף לא.

א. השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה

כבר התבאר במסכת ביצה דף ז: שהשוחט היה¹ או עוף מצות עשה לכסות את דם השחיטה שנאמר (ויקרא יז פסוק יג) וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יֵצוּד צִיד תִּהְיֶה אִו עוֹף אֲשֶׁר יֵאָכֵל וְשָׁפַךְ אֶת דָּמוֹ וְכִסְהוּ בְּעֶפְר.

וצריך להכין עפר כדי לכסות בו ומלבד העפר שצריך לכסות בו את הדם מלמעלה, צריך להכין עפר תיחוח, שעליו ישחוט את החיה או העוף, שיהיה מונח תחת דם השחיטה², ואם מצא עפר מוכן צריך להזמינו בפה, או יזמינו בידו³, ויש אומרים⁴ שאינו צריך. אך העפר שמלמעלה לכו"ע צריך לתת לשם כיסוי⁵.

ופשוט⁶ הוא שאסור לברך על השחיטה עד שיראה מקודם שיש לו עפר במה לכסות. ואף אם יש לו עפר רק שאינו לפניו וביאו לו, לא יברך על סמך זה ברכת השחיטה,

¹ שו"ע ונו"כ יו"ד כח ה

² כתיב בעפר משמע שיהא עטוף בעפר ט"ז. ועפר דלמטה צריך שיהא כמו עפר דלמעלה בכל הלכותיו דבר שמצמיח או שיהא נקרא עפר. משב"ז שם ו

³ ש"ך ופמ"ג בשפ"ד שם יב, והוא דעת רש"י בפרק השוחט דף ל"א. ד"ה דמזמין ליה ועיין צבי לצדיק שם "נראה לי אפילו אי מצות אין צריכות כוונה, דווקא בתוקע לשיר דעל כל פנים עשה מעשה התקיעה, אבל כאן שהתורה אמרה בעפר והוא לא נתן עפר למטה ולא עשה מעשה, משום הכי צריך כוונה והזמנה.

⁴ הרשב"א שם שכתב על רש"י שם בחידושיו [ד"ה דמזמין] שאינו מחזור דעפר כיסוי אינו צריך זימון בפה, וכן דעת הרא"ש [פרק ב סימן ח] והתוספות [פג, ב ד"ה צריך] ורבינו ירוחם [נתיב טו אות ה קכא, א] וכתב הכסף משנה [יד יד] שכן נראה דעת הרמב"ם וכן עיקר. פרי"ח שם יג אך מש"ך שם וחי' רע"א משמע שהעיקר כרש"י

⁵ ש"ך שם. ובדיעבד ודאי כשר. ואם חזר ונתגלה חייב לכסות שהרי זה ככיסתו הרוח ואם לא נתן העפר מלמטה אינו מחוייב לכסות אבל מ"מ אם חזר ונתגלה חייב לכסות. וכן אם מצא עפר תיחוח ושחט עליה דלא קיים מצות כיסוי, ואם נתגלה כיון דדם מגולה חיוב עליו. חי' רע"א ואם שחט ע"ג העפר המונח כבר ולא הזמינו בפה ועדיין לא כיסה מלמעלה יש להחמיר היכא דאפשר לגרר הדם וליתנו לתוך עפר שהזמין ולכסותו בברכה אבל אם כבר כיסה מלמעלה פטור. אבל כשלא נבלע הדם צריך לגלותו ולגררו וליתן עפר למטה ולמעלה ואינו מברך. דרכ"ת שם מד משמ"ח ותבו"ש ומנחה"ב

⁶ דרכ"ת שם למ בשם מנחת הובח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

שמא יצטרך להמתין הרבה בין ברכת השחיטה להשחיטה, ויפסיק בדברים אחרים ויצטרך לברך שנית לבטלה.

ב. היה שוחט והתיז שני ראשין בבת אחת אם יש לסכין ...

מלא צואר חוץ לשני צוארין

כבר התבאר לעיל דף ל: שיכול אדם⁷ לשחוט ב' ראשים או יותר כאחד, כשמניחם יחד בצמצום שאין צואר אחד גבוה כלל מחבירו, ומעביר הסכין בפעם א' על כולם, ומוליך ומביא עד שישחטו, ובלבד שיזהר שלא יסיר הסכין מאחד מהם בשעת הולכה ויחזור עליו בשעת הובאה, כדי שלא תהיה שהייה לאותו נשחט.

אך אם שחט שני ראשין כאחד בהולכה או בהובאה בלבד, אם יש בסכין כדי שלשה צוארין ושוחט יחד, דהיינו שמתחיל בשפת צואר החיצון דחיצונה, שמניח שם עד קתא דהסכין, ומביא אצלו עד שבשעה שיוצא כל הסכין מצוואר החיצון, שזה גמר שחיטת החיצון, נגמר גם שחיטת הפנימי כשרה, שהרי העביר על הפנימי מלא ב' צוארים מצד צואר זה לצד זה.

ואם לאו שאין בסכין כשיעור זה פסולה, שעל כרחו אחת מהן שחט בדרסה כלומר בלחיצה על הסכין כלפי הצואר, שהרי לא היה לה לשחיטה שיעור אורך סכין שיוכל לחתוך בהולכה או בהבאה ופסולים שניהם⁸.

גם אם האחת חיישינן בה לדרסה לא נשחט רובה, אם כן היה מקום להולכה והבאה בשניה, מכל מקום האחרת פסולה, דאנן סהדי דכיוון לדרוס.

ג. ש"מ מלא צואר חוץ לצואר ש"מ

⁷ שו"ע ונו"כ כד ג' ושמ"ח שם ד'

⁸ ועל כן אמרינן שניהם נשחטו בענין אחד שבענין אחד העביר הסכין על שתיהן, וכיון שאחת מהן נשחטה בדרסה נימא שנדרסה גם השנייה אף על פי שהיה לה שיעור סכין לשחיטה, דהא חזינן בעל כרחך שדרס בשחיטה זו ובדרסה אחת נשחטו שניהם. לבוש, דבכוונה תליא מילתא, ואיהו נתכוין לשחוט שניהם בהולכה זו לבד או בהבאה זו לבד, על כרחך דרס. ואף על פי שלא נשחטו רוב סימנים, אטו כל דרסות מפסקי רוב סימנים. תבו"ש ה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

עוד התבאר שם שבדיעבד אם שחט בהולכה או בהובאה לבד, אם יש בסכין מלא אורך ב' צווארין עם העור והמפרקת דהנשחט, בין בהמה או חיה בין עוף, שחיטתו כשירה, כשמתחיל⁹ מראש הסכין, ויניח ראש הסכין באותו צד הצוואר שרוצה להתחיל לשחוט, ולא על הצוואר וכוונתו להוליך או להביא כל ארכו, ומעביר כל הסכין עד שיהיה כולו בצד השני, ולא ישאר ממנו תוך הצוואר כלום ואז אף על פי שמחמת הדוד הסכין נשחט כמלא צוואר א' כשר, אבל אם התחיל במקצת הסכין צריך שיהא כשיעור ב' צווארים משם ואילך¹⁰.

ואם אין בו שיעור ב' צווארים שחיטתו פסולה דאורייתא, דקיימא להו לרבנן דבסכין כזה מסתמא דורס הוא כדי שישחוט על ידי הולכה או הובאה לחוד.

ולכן אפילו אמר ברי לי שלא דרסתי, פסולה דאורייתא¹¹, דקיימא להו לחז"ל דכי האי גוונא דורס הוא ולאן אדעתיה.

ד. באיזמל שאין לו קרנים ... מחטא מבזע בזע מחטא

דאושכפי ... לא איזמל

במקרה בו הוכשרה¹² שחיטה בסכין קטן לעיל ולעיל דף ל: ד' על ידי הולכה והובאה, דוקא שאין לו עוקץ בראשו¹³, כזה

תמונה

תמונה

⁹ שמ"ח כד ב

¹⁰ וכן אם נתכוין שלא להוליך או להביא כל הסכין כי אם עד איזה מקום במקצתו, צריך שיהא השיעור ממקום התחלתו עד אותו מקום. שמ"ח שם ותבו"ש ב

¹¹ דלא כפר"ח כד ב דס"ל דפסול מדרבנן. תבו"ש שם ו

¹² שמ"ח חו

¹³ כן הוא (הוא) לשון הטור, וכתבו האחרונים (עי' ב"י ד"ה ומ"ש ובלבד שלא יהא עוקץ בראשו) שלדעתו הוא מה שאמרו בגמרא דווקא באיזמל שאין לו קרנים, וכתבו שכן דעת הרמב"ם (הל' שחיטה פ"א הל' כ"ז). ולעניות דעתי אינו כן, דהרמב"ם איירי ממקום שחיטה גופה, שלא יכוין וישחוט בראש האיזמל, שכתב השיעור סכין כל שהוא, רק שלא יהא דבר דק בראש האיזמל שנוקב בו. והנראה שכיון למחטא דאושכפי דאסרינן לשחוט בו מספיקא. והא דלא הביא דין איזמל דדוקא בדאין לו קרניים, יש לומר דבימיו לא היו עושין כלל איזמלים בדרך זה, כמו שכתב רש"י ז"ל (ל"א ע"א ד"ה שאין לו קרנים) דבימי הש"ס היו רגילין לעשות כן, אבל מכל מקום הדין אמת. תבו"ש שם י

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

וי"א שלא יהיה לו כל עוקצים גם לצד הקתא כזה

דאם יש לו, כזה

תמונה

פסולה שחיטתו, דשמא מתוך קטנותו נשמט מהצוואר ונקב לסימנים, ואפילו אמר ברי לי שלא נשמט, פסולה מדרבנן, כדי שלא ישחוט בו פעם אחרת, ולא מהני כריכת מטלית או תחיבת קיסם.

ה. נפלה סכין ושחטה אף על פי ששחטה כדרכה פסולה שנאמר וזבחת ואכלת מה שאתה זובח אתה אוכל... הפילה הוא כשרה ואף על גב דלא מיכוין... זרק סכין לנועצה בכותל והלכה ושחטה כדרכה... מכשיר

כבר התבאר לעיל דף יב: ששחיטת חולין¹⁴ אין צריכה כוונה, וילפינן טעמא מדגלי רחמנא בקדשים שהשוחט את¹⁵ הקדשים ולא נתכוין לשחיטה¹⁶, אלא כמתעסק, הרי אלו פסולין עד שיתכוין לשחיטה כמו שהתבאר במסכת זבחים דף נו. דכתיב (ויקרא א, ה) וְשַׁחַט אֶת פֶּן הַבֶּקֶר לְפָנַי ה'. עד שתהא השחיטה לשם בן בקר, מכלל דחולין לא בעי כוונה.

אבל כח גברא מיהו בעינן, דכתיב (דברים יב פסוק כא) וְזָבַחְתָּ וּגּו' וְאָכַלְתָּ וּגּו', מה שאתה זובח אתה אוכל, כלומר שתהא הזביחה באה מכחך. כמו שיתבאר להלן דף לא. בעזה"ת.

¹⁴ שו"ע ונו"כ שם ג א

¹⁵ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק א הלכה ג

¹⁶ לשון רבינו ז"ל מורה קצת כדעת התוס' ז"ל שפירשו בפ"ק דחולין ובפ' ב"ש דאפי' מתכוין להתיבת סימנין נקרא מתעסק עד שיתכוין לשחיטה דאי לא מתכוין אפי' להתיבת סימנין בחולין נמי פסול ואף על גב דהם לא כתבו כן אלא לרבנן ואנן קי"ל כר' נתן דפליג עלייהו בפ"ק דחולין ובחולין כשר מ"מ אפשר דאפי' ר' נתן מודה דבקדשים בעינן שיתכוין ממש לשחיטה דליכא פלוגתא בין ר' נתן ורבנן בקדשים אלא בחולין דוקא. לח"מ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

לפיכך אפילו הפיל סכין בידו או ברגלו, ולא נתכוין לחתוך בה דבר, והלכה ושחטה כראוי בולכה או בהבאה, כשירה.

וצריך שידע שלא עשה חלדה, כלומר שלא הוסתר הסכין בעת השחיטה בין סימן לסימן או תחת העור¹⁷.

אפילו היה הזורק חרש שומה וקטן, ששחיתנו כשירה בעומד על גביו כדלעיל, כשירה, שהרי נשחטה מכה אדם¹⁸.

אבל נפלה סכין מעצמה שלא על ידי כח ישראל הכשר לשחוט, והלכה ושחטה, פסול, שאין בו כח גברא דכתוב וְזָבַחְתָּ וְאָכַלְתָּ, מה שאתה זובח אתה אוכל.

אפילו תפס סכין בידו ופתח ידו, או מונחת בחיקו ועמד, ונפלה הסכין ושחטה, הרי זה פסולה, שלא הלכה מכחו, רק עד עתה היתה מעוכבת בידו, וכשסר כחו ממנה הלכה בעצמה, ואפילו פתח ידו בכוונה שתלך ותשחוט לא מהני, כיון דליכא כח אדם¹⁹.

יש מגדולי הפוסקים²⁰ שכתבו דאף על גב דלא בעינן שיכוין אפילו לחתיכה בעלמא, מכל מקום כוונה קצת בעינן, דקרא דוְזָבַחְתָּ הוה ליה כאלו כתיב ועשית, כגון שיכוין

¹⁷ ואם ראה הנוצות או השיער התוכים, ודאי שלא החליד. כמו שיבואר להלן דף ל: בעוה"ת
¹⁸ דין זה לא כתבוהו הטור והשלחן ערוך בהדיא, אבל פשוט הוא כיון דבגמרא מכשרינן שחיטת חרש שומה וקטן מטעם דלא בעינן כוונה אפילו לחתיכה בעלמא, אם כן אפילו לא מכווני כלל, דהא אפילו מכווני אין כוונתם כלום. ומצאתי און לי בדברי תורת הבית קצר (בית א' שער א', ז' ע"א) זה לשונו, ולא עוד אלא אפילו הפיל הסכין בידו או ברגלו, אפילו שלא בכוונה, והלך ושחט כדרכו, הרי זו כשרה. זה הכלל, כל שבא מכה ישראל ואפילו מכה מי שאינו בן דעת, שחיתנו כשרה, עכ"ל. וכן משמע מלשון הבדק הבית דף י"ב (י"א ע"א) וזה לשונו, אבל בשחיטה אף על גב דלא בעינן בה כוונה כלל, ואפילו לחתיכה הצריכה תורה כח אדם איזה שיהיה, עכ"ל. ובוודאי בלשון איזה שיהיה נתכווין לחרש שומה וקטן, דאיירינן בהו בגמרא הכא. תבו"ש שם

¹⁹ ואנן בעינן דכח אדם יעשה פעולה שתלך ותשחוט. שמ"ח שם ועיין תבו"ש ב שהוכיח כן
²⁰ כתב הרא"ש ז"ל פרק השוחט (פ"ב ס' ח'), זה לשונו, ואף על גב דלא מכוין לשום חתיכה אלא שנתכוין להפילה, קרינן ביה זבחת ואכלת כיון שכוין להפילה כו'. אבל אם נפלה סכין מידו בלא כוונה כו', דלא קרינן ביה זבחת ואכלת כיון שלא נתכוין לשום דבר כו'. ומיהו בלא כוונת שום דבר אי אפשר, מדכתיב זבחת דהוה לכל הפחות כמו ועשית, וצריך להתכוין לשום דבר מעשה, ובענין אחר לא מקרי כח גברא, עכ"ל. הנה שנה לנו הרב ז"ל ושילש ופירש לנו הטעם שצריך כוונה קצת. ותמהני על הפרי חדש (ס"ק ב') שכתב דאפשר הרב לא דקדק בלשונו כל הצורך. וכן משמע ממה שכתבו התוספות דף י"ב ע"ב ד"ה זרק וזה לשונם, זרק סכין לנועצה בכותל, הא חשיב מתכוין לחתיכה (פירוש דבנעיצה הוא הותך בכותל) כו'. אבל רבי נתן מכשיר אפילו לא נתכוין לחתיכה כגון הפיל את הסכין כו', עכ"ל. ומדלא כתבו, אבל רבי נתן מכשיר אפילו לא נתכוין כלל כגון הפיל בלא כוונה, שמע מינה דכוונה קצת בעינן. וכן כתב רבינו ירוחם ז"ל (נמ"ו א"ה ח"ב, קמ"ז ע"ד) וזה לשונו, כתבו המפרשים דווקא הפילה הוא כשרה כלומר שנתכוין לעשות מעשה כו', עד פסולה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

להפיל, אבל אם לא כוון לשום דבר, רק נכשל ידו בסכין והפילו בכחו בלא כוונה ושחטה פסול, ויש לפסוק בדבריהם²¹.

והוא הדין אם בשינה דחף לסכין או בהקיץ בלא כוונה כלל, נמי פסול, וכל שכן אם דחפו גוי וכיוצא בו על הסכין והלכה ושחטה דפסול.

ואם ישראל²² דחפו לחבירו על הסכין והלכה ושחטה יש להחמיר גם כן, שהראשון לא קעביד מעשה, דכח כחו הוא, והשני לא כיוון לשום מעשה.

יש מי שאומר²³ שמה שמכשירין זרק ושחט, דוקא ששחטן סתמא, שסתמו לשחיטה עומד, והרי זה כאלו כיוון לשחוט, אבל אם כיוון לנחור ולעקור, ועלתה בידו שחיטה הגונה, פסול, וראוי לחוש לדבריו²⁴.

ו. וכו' ששחטו ואחרים רואין אותן שחיטתן כשרה ... דלא

קאתי מכה בן דעת

כבר התבאר לעיל דף ב. הרש ושוטה אם מומחה עמד על גבן וראה מתחלה ועד סוף ששחטו כהוגן שחיטתן כשירה, אפילו אינם יודעים הלכות שחיטה

כיון שלא נתכוין לשום דבר, עכ"ל. גם היש"ש (פ"ב סי' י"ג) הביא דברי הרא"ש כהוייתו, וכן דעת הב"ח (ד"ה ומ"ש ואפילו), והלבוש (סעיף א'), ומ"ז (סק"א). איברא, דמלשון הרשב"א בתורת הבית ארוך (בית א' שער א', י"א ע"א) משמע דלא כהרא"ש, מדכתב, וזה לשונו, והילכך בין זרקה לנעצה בכותל, בין הפילה הוא, אפילו שלא בכוונה אלא שנפלה מכחו שחיטתו כשרה, עכ"ל. ונראה לי, דמכל מקום לא הכשיר כי אם בדעשה מעשה מעצמו שדחף לסכין, אף על גב דעשאו בלא כוונה כאדם העושה מתוך שינה. אבל אם באונס נעשה כגון שהפילו גוי על הסכין או נכשל ונפל על הסכין, ומכחו הלכה ושחטה, מודה הרשב"א דכהאי גוונא לאו כחו הוא. וכמו שסיים הרא"ש ז"ל דכהאי גוונא לאו כח גברא הוא. ודמ"א למה שכתב הרשב"א שם אחר זה דנדה שנפלה מהגשר וטבלה לאו כחה מקרי, עיין שם. ומאחר שדברי שאר הפוסקים סתומים, פשוט דאין לדחות דברי הרא"ש ז"ל וסייעתו ולהקל בדאורייתא. תבו"ש שם ז

²¹ שמ"ח שם ד

²² שמ"ח שם

²³ דעת רש"ל ז"ל בים של שלמה פרק ב' סי"ג וזה לשונו, ואף שלא בעיני כוונה לחולין היינו מן הסתם, אבל אם כיון להדיא שלא לשחוט אותה שחיטה המכשרת אלא לעשות בנחירה וחניקה, נראה בעיני שלא נקרא זה שחיטה, וגרוע יותר מנפלה מעל הקורה לענין זה שאינו בכלל זבחת, עכ"ל. וכהאי גוונא אמרינן ריש זבחים (ב' ע"ב) לחלק במידי דסתמיה לשם זה עומד דלא מהריב ביה כי אם כשמכוין להיפך. ובתורת הבית (בית א' שער א', י"א ע"א) גם כן כתב כעין סברא זו דזרק סכין סתמא עדיף מלנעצה בכותל שכיון שלא לשחוט. תבו"ש שם ט

²⁴ שמ"ח שם ה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ולא לאמן ידיהם²⁵, רק אירע ששחטו יפה כסומא בארובה מכל מקום הרי ראה המומחה שכהוגן נשחטה²⁶.

ולכתחילה אין מוסרין להם לשחוט אפילו בעומד על גבן.

ג' מדות בקטן: אם אינו יודע לאמן ידיו לשחיטה²⁷, אפילו יודע הלכות שחיטה ואחרים עומדים על גביו, שחיטתו פסולה, שאינו בר זביחה, דכתיב (דברים כז פסוק ז) וְזָבַחְתָּ וְגו' וְאֶכְלָתָּ וְגו'. מי שהוא בר זביחה אכול מזבחו.

יודע לאמן ידיו, אף על פי שאינו בקי בהלכות שחיטה, לכתחילה לא ישחוט אפילו בעומד על גביו שמא יקלקל ולא אדעתיה דהעומד, ובדיעבד שחיטתו כשירה בעומד על גביו מתחלה ועד סוף, ובינו לבין עצמו שחיטתו פסולה.

יודע לאמן ידיו ובקי בהלכות שחיטה²⁸, שוחט לכתחילה בעומד על גביו, ובלא עומד על גביו אפילו בדיעבד שחיטתו פסולה, דכיון דעדיין קטן הוא אין רוב מעשיו מתוקנים, ותו דאין עדות לקטן ולא מהימנינן ליה על השחיטה.

ובמקום שאין צורך גדול לא ישחוט לכתחילה אפילו קטן מומחה ויודע לאמן אפילו בגדול עומד על גביו.

ז. נדה שנאנסה וטבלה ... טהורה לביתה

²⁵ זה לשון הסמ"ג (עשה ס"ג) חרש שוטה וקטן ששחטו שחיטתן כשירה, והוא שרואים אותן ששחטו כהוגן, ודווקא בקטן שיודע לאמן ידיו, עכ"ל. ומדלא כתב סתמא, ודווקא שיודעין לאמן כו', שמע מינה דדווקא בקטן מפלגינן אם יודע לאמן ידיו. ולשון ספר התרומה סוף הלכות שחיטה (סי' ח') ממש בלשון הסמ"ג. לכן נראה לי, אף על גב דבקטן מחמירין כדעת האוסרין באינו יודע לאמן, הבו דלא לוסף עלה כיון דמדברי האוסרים גופייהו משמע דאין דינם שוה, וטעמא נראה לי כמו שכתבתי בפנים. תבו, ש מח

²⁶ ואף על גב דכתיב וְזָבַחְתָּ, ודרשינן אותו שהוא בר זביחה אכול מזבחו, אינהו נמי איתנהו בזביחה, דהא מוזהרים עליהם שלא להאכילם נבילות. שמ"ח שם כח

²⁷ ונראה לי הטעם דלא דמי לחרש ושוטה שנתבאר לעיל סעיף כ"ט דאפילו אינם יודעים לאמן ידיהם הוו בני זביחה, דהתם מכל מקום כח גברא איכא, מה שאין כן בקטנים דליכא כח גברא ולא אומן כם בידיהם ואין מעשיהם כי אם כמעשה קוף בעלמא. שמ"ח ל

²⁸ ובדעת השו"ע שהזכיר רק יודע לאמן ידיו וכן משמע מהב"י ומהני גם אם רק הוא מומחה ובקי בל מהרש"ל פ"ק דחולין סי' ה' והדרישה האריכו לפסוק דאפי' ביודע לאמן ידיו לחוד או מומחה ואחרי' ע"ג אינו מותר אלא בדיעבד אבל לכתחלה אסור עד שיודע לאמן ידיו וגם הוא מומחה וגם אחרים ע"ג, ש"ך שם כח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

כבר התבאר במסכת חגיגה דף יט: לכתחילה יש לכוין²⁹ בטבילה לשם טהרה³⁰, נדה המיטהרת מטומאתה לבעלה, לכתחילה יש לכוין כשטובלת שעושה על דעת כך³¹, אולם בדיעבד נדה שטבלה בלא כוונה³², כגון שנפלה לתוך המים או שירדה להתקרר³³, הרי זו מותרת לבעלה³⁴. ויש מחמירין ומצריכין אותה טבילה אחרת ויש להחמיר לכתחלה שתחזור ותטבול בכוונה אם אפשר³⁵, אולם אין לה לברך כשתחזור ותטבול³⁶.

ואם בתוך המקוה כיוונה שוב כדי להטהר ולא הגביהה רגליה יש להקל³⁷, ואם הגביהה רגליה ודאי מהני.

טבלה לשם קריבות³⁸ ולא להיתר תשמיש, מהני גם לתשמיש.

²⁹ רמ"א יו"ד קצח מח

³⁰ ופסקו רוב הראשונים דאין צריך כוונה, והרשב"א שם החמיר.

³¹ כתב בספר חמ"ד כ"י אם היה בעלה חולה ר"ל וספרה שבעה נקיים וטבלה בכדי שתוכל ליגע בו ולא כוונה לתשמיש נראה דאותה טבילה מהני אף לתשמיש. פ"ת שם כו

³² שו"ע ונו"כ יו"ד קצח מח

³³ לשון הרמב"ם כגון להקר או שנפלה (פ"א מהל' מקואות ה"ח), וכתב הב"י דהוי זו ואצ"ל זו, דבירדה להקר איכא עכ"פ כוונה להכנס למים, אך בנפלה ליכא כוונה כלל.

³⁴ הוא דעת הרמב"ם מנמ' חולין (לא). בעלה חולין הוא וחולין לא בעי כוונה ומנא תימרא דתנן (מקואות פ"ה מ"ו) גל שנתלש וכו' וכן דעת הר"ן (חולין ז. ד"ה הא הפילה) ועוד הביאו ראייה מסוגייתנו שחולין לא בעי כוונה, דאמר חולין לא בעו כוונה וכן פסק סמ"ג (עשין רמח רמב). וכתב שכן פסק רבינו חננאל, אולם הרשב"א (חי' חולין לא: ד"ה ולענין) והגהות אשרי (חולין פ"ב סי' ח) וכן פסק הרוקח (סו"ס שעט) וגם רבינו ירוחם (נכ"ז ריש ח"ה) שהעיקר שגם לחולין בעי כוונה. ולענין הלכה דעת הב"י שנקטינן כהרמב"ם ורבוותא דסברי כוותיה, ודעת הרמ"א שיש להחמיר לכתחילה כרש"ה ולטבול שנית אם אפשר

³⁵ והיינו דוקא אם לא נבעלה עדיין לבעלה. מקור חיים ס"ק קס"ב

³⁶ שי"ך שם נט"ס מהב"ח

³⁷ בפת"ש (סקב"ח) מובא מלבושי שרד שהסתפק בזה

³⁸ בפת"ש (סקב"ו) מובא מחמ"ד דאם בעלה הי' חולה ר"ל וטבלה כדי שתוכל ליגע בו ולא כוונה לתשמיש נראה דמהני גם לתשמיש, וכן פשוט שהרי כוונה לשם טהרה.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

אם חברתה³⁹ אנסה אותה ודחתה למקוה מהני כאילו כיוונה בעצמה⁴⁰, וי"א⁴¹ דאיש שדחף לא מהני.

ח. ואסורה לאכול בתרומה

כל הטובל⁴² צריך להתכוין לטבילה ואם לא נתכוין עלתה לו טבילה לחולין, אפילו נדה שטבלה בלא כוונה הרי זו מותרת לבעלה כנוכר, אבל לתרומה ולקדשים אינה טהורה עד שתטבול בכוונה⁴³.

ט. גל שנתלש ובו ארבעים סאה ונפל על האדם ועל הכלים

טהורין ... דלמא ביושב ומצפה

עוד התבאר שם שמכיון שכל הימים יש להם דין מעיין לטהר בזחילה⁴⁴, גל שנתלש מן הים אל היבשה ונפל על הנדה או על אדם וכלים המיטהרים לחולין העומדים ביבשה⁴⁵ אם יש בו מ' סאה⁴⁶ יש להחמיר לכתחילה שתחזור ותטבול בכוונה אם אפשר, ואם אי אפשר הרי היא טהורה, שעיקר

³⁹ ט"ז מ' ד"ה אנסה וש"ך מ

⁴⁰ שכוונה שהטבילה תטהר ולא להקרי. והנה לא לכל דבר מהני כוונה של אדם אחר, דלענין מצוות צריכות כוונה לא מהני שאחר עומד על גבו, אלא בטבילת חולין שהכוונה אינה משום מצוה אלא להכשר מצוה ולשם טבילה המטהרת, אמנם בהג' אשר"י במס' ר"ה (כ"ז) בסוגי' דמצוות צריכות כוונה דימה לענין כוונה בטבילה דהכא, וביותר שכתב דהא דפסקינן דמצוות א"צ כוונה היינו מכא הא דפסקינן דטבילת נדה א"צ כוונה, אבל ברמב"ן שם בסוגיא חילק ביניהם, ועי' רמב"ן כאן, ולכאורה פשוט לחלק, דהתם הוא כוונה לצאת בקום עשה וכאן אין נידון של כוונה לצאת ידי חובה אלא כוונת הכשר מצוה להטהר מטומאתה, ולכן ניהא דפסקינן דבדאורייתא מצוות צריכות כוונה אף על גב דגבי טבילת נדה א"צ כוונה. ובשו"ת בנין ציון (ח"ב ספ"ח) הגדיר דטבילה דבעיא כוונה היינו רק להחשיב את מעשה הטבילה לטבילה, אך אין זו כוונה לטהרה, וירידה להקרי אינה מעשה טבילה כלל, וצריך רק לכוון שיהי' לשם מעשה טבילה ולזה מהני גם כוונת אחר. ועי' באריכות בשבט הלוי (ח"ד ס"ט).

⁴¹ בפת"ש (סקב"ח) מובא מחמ"ד דלכאורה נראה דדוקא חברתה, אבל איש לא מהני, וצ"ב מאי שנא.

⁴² רמב"ם הלכות מקוואות פרק א הלכה ח

⁴³ עיין או"ש שם י" ד הילוקים בסוגי כונה

⁴⁴ שו"ע ונו"כ יו"ד רא ה

⁴⁵ תפארת ישראל – יכין מסכת מקוואות פרק ה משנה ו

⁴⁶ ואף על גב דמעיינן סגי לכלים טמאים בכל שהוא היינו במקום חבור המעיין אבל הכא שנתלש הגל צריך מ' סאה דכל שאינו מעיין ממש אינו מטהר בכל שהוא. ש"ך שם ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ההלכה שאין הטובל לחולין צריך כוונה, ואם התכוונה והיתה יושבת ומצפה עד שיפול עליה הגל, עלתה לה טבילה⁴⁷.

דף לא:

י. מטבילין בראשין ואין מטבילין בכיפין שאין מטבילין

באזיר

עוד התבאר שם אם טבלה בגל כשהוא באזיר⁴⁸, קודם שיפול על הארץ, אף על פי שיש בו ארבעים סאה, לא עלתה לה טבילה⁴⁹. היו שני ראשי הגל נוגעין בארץ מטבילין בו ואין מטבילין בכיפה שלו מפני שהוא אזיר⁵⁰. ולאחר שנה כל הגל בארץ. שזה למקוה בכל דבר. שצריך מ' סאה ואינו מטהר רק באשבורן כלומר מים מכונסים ולא זוחלין⁵¹.

יא. פירות שנפלו לתוך אמת המים ופשט מי שידיו טמאות

ונטלן ידיו טהורות ופירות אינן בני יותן ואם בשביל

שיודחו ידיו טהורות ופירות בני יותן

פירות שנפלו⁵² לתוך המים ופשט ידיו ונטלן לא הוכשרו, ואם הישב שיודחו ידיו הוכשרו במים שבידיו שהמים שבידיו ושעל הפירות הרי הן כתלושין ברצון.

⁴⁷ דרכ"ת שם מב

⁴⁸ דצריך שיהא דומיא דמעין ומקוה שאין דרכן להיות באזיר. ט"ז שם ז

⁴⁹ עיי' בגידולי טהרה גבא ס"ק י"ד דהא דאין מטבילין באזיר לדעת רש"י הוא מן התורה ולדעת הרמב"ם אינו אלא מדרבנן דנראה כזוחלין ועיי' בלחם ס"ק ו' שחלק עליו וס"ל דגם לדעת הרמב"ם הוי אין מטבילין באזיר פסול דאוריית' עיין שם. דרכ"ת מג.

⁵⁰ רמב"ם הלכות מקוואות פרק ט הלכה יח

⁵¹ תפארת ישראל הלכותא גבירתא מסכת מקוואות פרק ה משנה ו

⁵² רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פרק יב הלכה י

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

יב. טבל לחולין והוחזק לחולין אסור למעשר ... טבל ולא הוחזק כאילו לא טבל ... טבל ולא הוחזק מותר לחולין ואסור למעשר

עשו חכמים מעלות בטבילה⁵³, כיצד:

מי שטבל בלא כוונה ה"ז טהור לחולין ואסור במעשר שני עד שיתכוון לטבול למעשר.

טבל למעשר הרי זה בחזקת טהרה למעשר ואסור בתרומה.

טבל לתרומה הוחזק לתרומה ואסור בקדש.

טבל לקודש הוחזק לקדש ואסור לחטאת.

טבל לחטאת הוחזק לכל שהטובל לחמור הוחזק לקל.

טבל סתם ולא נתכוון לאחד מכל אלו הרי זה טהור לחולין בלבד וטמא כשהיה אפילו למעשר.

וכן הטובל ידיו או הטבילין צריך כוונה אפילו למעשר ומן המעשר ומעלה צריך כוונה אבל לחולין אינו צריך כוונה, וכל המעלות האלו מד"ס אבל דין תורה הואיל וטבל מ"מ הרי הוא טהור לכל.

⁵³ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק יג הלכה ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

אולם כבר התבאר בהגיגה דף יח: שלכתחלה⁵⁴ יכוין⁵⁵ הנוטל לנטילה המכשרת לאכילה⁵⁶. ואם לא כיוון יטול שנית ללא ברכה, אם יש לו מים, וטוב שיטמא ידיו, כדי שיתחייב ודאי בנטילה שניה ויוכל לברך⁵⁷, ואם אין לו מים יכול לסמוך על הנטילה⁵⁸.

וכוונת נותן מועיל אפילו לכתחלה⁵⁹, אפילו שלא כוון הנוטל כלל. אולם אולם אם היה הנותן פחות מבין שש משמע מהפוסקים שאין מועיל כונתו⁶⁰.

אולם אם נטל ידיו לדבר אחר⁶¹ כגון מאכל שטיבולו במשקה, ואח"כ רוצה לאכול לחם, או שנטל ידיו שלא לאכול כגון שהיו ידיו מלוכלכות ונטלן⁶²,

⁵⁴ שו"ע ונו"כ קנט יג

⁵⁵ עיין פרי מגדים משבצות זהב סימן ד ס"ק מו וז"ל "דע דאם נאמר מצות דרבנן נמי צריכות כוונה, אם כן שחיטת חולין דאין צריך כוונה ביו"ד [סימן ג' סעיף א], ונט"י לחולין בסימן קנ"ט סעיף י"ג דאין צריך כוונה, ונדה לבעלה דאין צריך כוונה, אף שהם דין תורה, בהכרח יש לומר דכל מצוה שאי אפשר להפטר ממנה צריכה כוונת העושה אותה, מה שאין כן שחיטה וטבילה וכדומה, לא לשחוט וליכול, ולא לטבול ולשמש, וכדומה, בהני אין צריך כוונה,"

⁵⁶ הרשב"א בתורת הבית החמיר בזה מהא דתניא בתוספתא הנוטל מתכוין והנותן אין מתכוין הנותן מתכוין והנוטל אין מתכוין ידיו טהורות משמע להדיא דאחד מהם צריך לכיוון הנוטל או הנותן על ידיו וצ"ל דבהגיגה ובחולין מיידינן לעניין נגיעה ולא לעניין אכילה אבל כל הפוסקים לא כתבו כן ולא חשו להתוספתא כיון שבגמ' להיפך או שזהו לתרומה ומ"מ רבותינו בעלי הש"ע בסעיף י"ג חששו לכתחלה לדברי הרשב"א. ערוך השולחן שם סעיף לד

⁵⁷ ביאור הלכה שם

⁵⁸ מ"ב שם עה וביאור הלכה קנח ז ד"ה יטול

⁵⁹ וכן מותר ליטול מהנדה אם היא בתו או משרתת שלו אף על פי שהנדה וכן הנכרי מטמאים במשא ונטמאו המים שבכלי אף על פי שלא נגעו בהם והאיך יטהרו המים את הידים אפי' לחולין כיון שנוטלין משום סרך תרומה ולתרומה הן פסולות מפני שנטמאו מהמים הטמאים מכל מקום כיון שאנו כלנו מטמאי מתים ואי אפשר להיות לנו מים טהורים אין לחוש גם לטומאת הנכרי והנדה ויש מחמירין בנדה ונכרי כיון שאפשר ליהדר מטומאתן ואין דנין אפשר משאי אפשר וטוב לחוש לדבריהם שלא לקבל נטילה מנדה ונכרי, אבל אם הנכרי הביא מים בכלי והוא נוטל בעצמו אין לחוש (שזהו גם כן דבר שאי אפשר) ומי שיוכל להזהר גם בזה אשריו. שולחן ערוך הרב אורח חיים סימן קנט סעיף ב

⁶⁰ מ"ב שם עו, ואם הוא מתכוין יכול ליטול מחרש שומע וקמן ונכרי אף על פי שאינן מתכוונים שכולם קרוים אדם לענין ביאת מים מכה אדם לנטילת ידים, שולחן ערוך הרב אורח חיים סימן קנט סעיף ב

⁶¹ שו"ע ונו"כ קנח ז

⁶² ואם נטל לצורך תפילה צ"ע אי יועיל לסעודה שהרי גם נטילה זו משום תוססת קדושה כמבואר במשב"ז ד טו, אולם אם נטל משום שעשה צרכיו או נטל צפרניו וכדו' כיון שאינו אלא משום נקיות או רוח רעה ודאי שהוא כנוטל לטיבולו.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

ולא היה בדעתו לאכול אז, ואח"כ נמלך, איין⁶³ אותה נטילה עולה לו, ואם לא הסיח דעתו, יטול בלא ברכה⁶⁴.

ואם הסיח דעתו משמירתן צריך ליטול שנית ובברכה. שאז אין נטילה ראשונה עולה לו כלל⁶⁵.

ואם שהה⁶⁶ כמה שעות עד שאכל פת, צריך מדינא ליטול ידיו שנית וממילא צריך לברך ג"כ, אף שיודע שלא הסיח דעתו מעת הנטילה כיון שלא התנה בעת הנטילה שיהיה הנטילה זו עולה לו, אף לאחר מכן.

יג. מתעסק בקדשים פסול מכלל דחולין לא בעינן כוונה

כבר התבאר במסכת זבחים דף מזו. ומנחות קי. וחולין דף יג. שהשוה את⁶⁷ הקדשים ולא נתכוין לשחיטה⁶⁸, אלא כמתעסק, הרי אלו פסולין עד שיתכוין לשחיטה.

⁶³ אולם בטיבולו במשקה זהו רק לפוסקים אין חיוב נטילה בזמן הזה כיון שלא נטל לשם נטילה המחוייבת ולכן כתב על זה המחבר יש ממי נשראה מדבריו. מ"ב שם כח ועיי"ש בשער הציון לד.
⁶⁴ דכמה פוסקים ס"ל דבנט"י לחולין אף אם לא כוון לשם נטילה יצא אם לא הסיח דעתו מעת שנטל ידיו ומבואר דבריהם בב"י סימן קנ"ט וא"כ יטול בלא ברכה שמא יצא בנטילה הראשונה ועל נטילה ראשונה לא שייך לברך אף דנמלך לאכול סמוך ממש להנטילה כיון שלא היתה לשם נטילה. מ"ב שם לב אולם עיין ערוך השולחן קנט סעיף לד דס"ל שאין הדינים דומים וז"ל "ואין לשאול דאם א"צ כוונה למה פסקנו בס"י קנ"ח בנטל ידיו לטיבולו במשקה צריך נט"י אחרים לסעודה דל"ק כלל דכשיכוון לדבר אחר גרע טפי מסתמא ודו"ק".
וכנפרי מגדים אשל אברהם קנו כה "י"ל נטל לטיבולו במשקה או שלא לאכול גרע טפי, דטיבול במשקה לאו משום קדושה, וכשמתכוין שלא לנטילת ידים פסול". אולם עיי"ש בערוך השולחן קנח יג שהשווה את הדינים וצ"ע.

⁶⁵ מ"ב שם לא

⁶⁶ ביאור הלכה סימן קנח סעיף ז ד"ה ואם

⁶⁷ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק א הלכה ג

⁶⁸ לשון רבינו ז"ל מורה קצת כדעת התוס' ז"ל שפירשו בפ"ק דחולין ובפ' ב"ש דאפי' מתכוין להתיבת סימנין נקרא מתעסק עד שיתכוין לשחיטה דאי לא מתכוין אפי' להתיבת סימנין בחולין נמי פסול ואף על גב דהם לא כתבו כן אלא לרבנן ואנן קי"ל כר' נתן דפליג עלייהו בפ"ק דחולין ובחולין כשר מ"מ אפשר דאפי' ר' נתן מודה דבקדשים בעינן שיתכוין ממש לשחיטה דליכא פלוגתא בין ר' נתן ורבנן בקדשים אלא בחולין דוקא. לח"מ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

יד. החרשת והשוטה והסומא ושנטרפה דעתה אם יש להן פקחות מתקנות אותן אוכלות בתרומה א"ר פפא לר' נתן שנפלה מן הגשר ולרבנן שירדה להקר

חרשת⁶⁹ השומעת ואינה מדברת והמדברת ואינה שומעת, הרי הן כפקחות.

לענין טהרה לבעלה חרשת שאינה שומעת ולא מדברת, שהיא נדה וכן שוטה או שנטרפה דעתה מחמת חולי או דיכאון בשיעור שאינה ראויה לבדוק, יבדקו אותן נשים פקחות ויקבעו להן וסתות, ויבדקו אותן בשבעת הנקיים, ואם קבעו וסת הרי הן ככל הנשים, ואם לא הוקבע וסת חוששות לעונה בינונית. – ומשמע דבדיעבד סגי⁷⁰ בבדיקת ראשון ושביעי גם בהן ואין נחשב היסח הדעת.

ולענין תרומה כהן חרש⁷¹ שאינו שומע ואינו מדבר והשוטה מטבילין אותן ומעריב שמשו חוששין שמא נטמאו, ואסור⁷² להאכיל תרומה לכהן חש"ו טמא ואפי' תרומה דרבנן או בזה"ז, ומאכילין אותן תרומה אחר שהעריב שמשן⁷³, ומשמרין אותן שלא יישנו אחר הטבילה שאם ישנו⁷⁴ טמאים⁷⁵.

ואשה חרשת⁷⁶ ושוטה נשים פקחות בודקות אותן וקובעות להן וסת ומטבילין אותן ואוכלות בתרומה, ובאשה אין חשש שתישן דדם באשה לא שכיח אלא בשעת וסתה.

⁶⁹ שו"ע ונו"כ יו"ד קצו ח

⁷⁰ עיי' שבה"ל ח"ו סקל"א

⁷¹ רמב"ם הלכות תרומות פרק ז הלכה ה

⁷² מנ"ח מצוה רע"ט אות ג

⁷³ ואין חוששין שמא ראו קרי או זיבה אחר שטבלו שא"כ הי' מרגיש וכששואלין אותו אנו מכירין הענין מתוך דבריו. מאירי נדה י"ג ב' ומשמע שצריך לשאלו ולהבין מתוך דבריו שלא נטמא ובוזה סומכין עליו דלא שכיח כ"ב שיטמא בעודו ער ולא ידע

⁷⁴ שמא נתחממו וראו קרי ולא הרגישו אבל בכהן פקח לא חיישי' לכך שבודאי הי' יודע

⁷⁵ אא"כ עשו להם כים של נחשת שאינו בולע שמא יראו קרי וכשירצו להאכילו יבדקו בכים אם אין בו משהו קרי אבל כים של עור וכ"ש של בנד ואפי' כים של מתכת אם אינו נחשת לא מהני דאפשר שנבלע בו משהו ואינו ניכר

⁷⁶ דרך אמונה שם לו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

טו. שחט פרה ושחט בהמה אחרת עמה לדברי הכל פסולה

שחט פרה אדומה ונשחטה בהמה אחרת עמה או נחתכה דלעת עמה כשירה שהרי לא נתכוון למלאכה, אף ע"פ שהבהמה שנשחטה עמה כשירה לאכילה שאין שחיטת החולין צריכה כוונה⁷⁷, ויש אומרים⁷⁸ שהפרה פסולה. אבל אם נתכוון להתוך הדלעת ונחתכה בשעת שחיטה פסולה לכו"ע שהרי עשה עמה מלאכה.

⁷⁷ בבס"מ הקשה ויש לתמוה על רבינו שפסק בפ' ב' מהלכות שחיטה כרבי נתן דשחיטת חולין בלא כוונה כשירה וכאן פסק דנשחטה בהמה אחרת עמה פרה כשירה וזה היפך דברי רבא וצ"ל שרבינו היה גורס נשחטה בהמה אחרת עמה לר"נ שתיהן כשירות לרבנן פרה כשירה בהמה פסולה פשיטא סד"א ושחט אותה אמר רחמנא ולא אותה ואת חבירתה ואפילו בהמת חולין נמי קמ"ל. ועיין צ"ח כאן מה שתי' ⁷⁸ לשיטת רש"י ותוס' עיין ערוך השולחן העתיד הלכות פרה אדומה סימן נח סעיף ו, ועיין חזו"א פרה ח אות יא ד"ה שם הי"ח שגרס אף בדעת הרמב"ם שפסולה.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

